

[Lysholt Hansen.]

lægges i stedet for at køre videre med et underskud på 4 mill. kr. om året.

En lang række andre områder har været inddraget i vore drøftelser under gennemgangen af finanslovsforslaget, og de vil blive fulgt op i samarbejde med ministrene, som i øvrigt er i gang med behandlingen af hovedparten af de områder, finansudvalget peger på i sin tillægsbetænkning.

Jeg har blot med disse bemærkninger villet slå fast, at det ikke skal komme til at mangle på socialdemokratiets medvirken til den mest grundige kontrol med statens udgifter i en tid, hvor vi må forudse, at udgifterne år for år vil stige stærkere end produktionen.

Det samme gælder i øvrigt med hensyn til investeringsudgifterne, som finansudvalget også peger på i sin tillægsbetænkning. Vi kan helt tiltræde bemærkningerne om, at manglende bevillinger beklageligvis ofte er skyld i, at projekter afvikles over for lang tid. Med de investeringsbudgetter, der nu stilles til rådighed for folketinget og specielt for folketingets investeringsudvalg, er vi dog kommet videre med en fornuftig investeringspolitik, end vi har været før, fordi vi med 5 års planerne nu har et betydelig bedre grundlag.

Jeg kunne tænke mig, at nogle af de efterfølgende talere ville bruge finansudvalgets udtalelser om investeringerne til en ensidig kritik mod regeringen. Som formand for investeringsudvalget vil jeg dog nok tro, at vi måske i lige så høj grad må se det som en kritik af folketinget. Kendsgerningen er jo, at regeringen har tilbudt investeringsudvalget at være med i prioriteringen af investeringerne på et meget tidligt tidspunkt af deres forberedelse. Hidtil har det blot ikke været muligt i investeringsudvalget at nå til enighed om de vilkår, hvorunder partierne kunne gå ind i et sådant medansvar for en fornuftig investeringspolitik. Derfor håber jeg, at finansudvalgets bemærkninger om dette spørgsmål vil gøre særligt indtryk på de konservative, der hidtil har holdt strengt på, at investeringsudvalgets arbejde må holdes snævert til det grundlag, der blev fastlagt, da folketinget besluttede investeringsudvalgets nedsettelse.

Der kunne være grund til ved denne tredjebehandling også at gøre nogle bemærkninger om finanspolitikken og pengepolitikken med

relation til det finanslovsforslag, vi nu skal vedtage. Jeg skal undlade det i hvert fald i denne omgang og blot sluttelig nævne, at da vi sidste år af finansministeren fik tilfaldsvis, om, at der ikke frem til 1. april 1967 ville komme nye skatter, blev der, husker jeg tydeligt, trukket på smilebåndet visse steder her i salen. Derfor glæder jeg mig så meget mere over at kunne konstatere, at i det finansår, der nu udløber, er der ikke kommet nye buketter, nye skatter; vi kan tværtimod, som det var fastlagt, sige, at budgettet og regnskabet nogenlunde vil komme til at balancere, det gælder såvel hovedtallene som reserveerne, og jeg har den tro, at på tilsvarende måde vil det gå med det finanslovsforslag, vi skal vedtage i dag.

Jeg skal derfor anbefale de af finansministeren uden for betænkningen stillede ændringsforslag og slutte med at sige et par ord om de to af hr. Niels Westerby m. fl. stillede ændringsforslag her til tredjebehandling.

Det har undret mig at se disse ændringsforslag. Det har undret mig så meget mere, som hr. Niels Westerby er den, der måske stærkest her i tinget har pålagt os andre at være meget nøjeregnende i vor prioritering af statens udgifter. Og så kommer hr. Niels Westerby altså nu med et ændringsforslag, hvor man ud af bunken griber det, som tilsyneladende er populært i befolkningen i øjeblikket. Jeg betragter det som en slags overbudspolitik, der minder noget om det, vi var udsat for i sin tid, da kommunisterne var repræsenteret her i folketinget. Der er jo i dette ændringsforslag fra liberalt centrum ikke — som der burde være, hvis man ville følge sine egne linjer op — anvist nogen tilsvarende indtægtspost; man har simpelt hen trukket ting ud, som man rent tilfældigt, tør jeg sige, er faldet over — i dette tilfælde altså universitetet.

Vi deler alle i dette ting ønsket om at give den højere uddannelse og forskningen de bedst mulige vilkår, ja, endda i højere grad og i stærkere stigende takt end noget andet område. Det er også efter den linje, vi har budgetteret og prioriteret i de forløbne år. Jeg kan oplyse, at for undervisningsministeriets budget er der en stigning i faste priser på ca. 6 pct., men for universitetsområdet er der en stigning på godt 11 pct. årligt. Det er altså ikke således, at dette